

מגילת אסתר

אמרו חז"ל: "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה"...

אך יש לדעת שאבל של יהודי שונה בתכלית מאבלו של גוי. הגוי מבכה את מר גורלו, ודיו. ואילו היהודי גם בעת שמבכה את האובדן, נושא עיניים מייחלות לבוראו. ומה עלינו לחוש, אם כן? :

לא רק חורבן
אלא גם בנין,

לא רק מרמור של גלות
אלא גם כיסופין לגאולה,

לא רק צער
אלא גם תקווה,

לא רק הרגשת "בצאתי מירושלים"
אלא גם תחושת "בדרך לירושלים",

לא רק כאב על העבר
אלא גם תשוקה לעתיד,

לא רק זכרון הצרות
אלא גם ערגה לטובה.

לא רק מרירות הריחוק
אלא גם חיפוש הקרוב,

כל יום שעובר-

לא רק "בגללי נחרב"
אלא גם "בזכותי יִבְנֶה",

אינו רק עוד יום במנין שנות הגלות
הארוכות,

לא רק "אוייה, אין!",
אלא גם "בקרוב יהיה",

אלא עוד יום שמקרבנו אל הגאולה!!!

לא רק "אהה, אבד"
אלא גם "בודאי ישוב",

לא רק "חבל שנחרב"
אלא גם "מתי יבנה",

לא רק אמירת 'קינות'
אלא גם צפיה ל'תיקון',

לא רק אבל הניתוק
אלא גם געגועים לחיבור,

לא רק אימה חשיכה
אלא גם כמיהה לאורה,

